# RETTENS DOM (Første Udvidede Afdeling)

30. januar 2002 *

I sag T-212/00,

**Nuove Industrie Molisane Srl**, Sesto Campano (Italien), ved avocats I. Van Bael og F. Di Gianni,

sagsøger,

mod

**Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber** ved V. Di Bucci, som befuldmægtiget, bistået af avocats A. Abate og G. B. Conte, og med valgt adresse i Luxembourg,

sagsøgt,

* Processprog: italiensk.

angående en påstand om delvis annullation af Kommissionens beslutning SG(2000)D/103923 af 30. maj 2000 om godkendelse af støttebeløb på 29 176,69 mio. italienske lire til selskabet Nuove Industrie Molisane med henblik på gennemførelse af investeringer i Sesto Campano (Molise, Italien),

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS
(Første Udvidede Afdeling)

sammensat af præsidenten, B. Vesterdorf, og dommerne M. Vilaras, J. Pirrung, A.W.H. Meij og N.J. Forwood,
justitssekretær: fuldmægtig J. Palacio González,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter mundtlig forhandling den 25. september 2001,

afsagt følgende

## Dom

### Retsforskrifter

1 De multisektorale rammebestemmelser for regionalstøtte til store investeringsprojekter (EFT C 107, s. 7) definerer reglerne for bedømmelse af støtte, der er omfattet af rammebestemmelsernes anvendelsesområde.

2 De multisektorale rammebestemmelsers punkt 3.10 indeholder beskrivelsen af den beregningsmetode, som Kommissionen anvender til at fastsætte den tilladte maksimale intensitet for støtte, der er blevet anmeldt.

3 Denne beregningsmetode hviler først på fastsættelsen af den tilladte maksimale støtteintensitet for store virksomheder i det pågældende støtteberettigede område, det såkaldte »regionalstøtteloft« (faktor R), der derefter multipliceres med tre faktorer, der svarer til henholdsvis konkurrencesituationen i den pågældende sektor (faktor T), kapitalintensiteten (faktor I) og regionalvirkningen af den pågældende støtte (faktor M). Den tilladte maksimale støtteintensitet svarer således til formelen: R × T × I × M.

4 For så vidt angår »konkurrencefaktoren« finder en justeringsfaktor på 0,25, 0,50, 0,75 eller 1 ifølge punkt 3.10 i de multisektorale rammebestemmelser anvendelse i henhold til følgende kriterier:

»i) projekt, der medfører en kapacitetsudvidelse i en sektor med alvorlig strukturbestemt overkapacitet og/eller et absolut fald i efterspørgslen
0,25

ii) projekt, der medfører en kapacitetsudvidelse i en sektor med strukturbestemt overkapacitet og/eller et vigende marked, og som vil kunne styrke en stor markedsandel
0,50

iii) projekt, der medfører en kapacitetsudvidelse i en sektor med strukturbestemt overkapacitet og/eller et vigende marked
0,75

iv) Ingen sandsynlige negative virkninger med hensyn til litra i)-iii) 1,00«

## Sagens faktiske omstændigheder

5 Ved skrivelse af 20. december 1999, registret på Kommissionens Generalsekretariat den 21. december 1999, anmeldte de italienske myndigheder i overensstemmelse med artikel 2, stk. 1, i Rådets forordning (EF) nr. 659/1999 af 22. marts 1999 om fastlæggelse af regler for anvendelsen af artikel [88] EF (EFT L 83, s. 1) til Kommissionen et støtteprojekt til fordel for sagsøgeren, der var omfattet af de multisektorale rammebestemmelser. Det anmeldte projekt tildelte sagsøgeren støtte på 46 312,2 mio. italienske lire (ITL) med henblik på opførelse af en ny fabrik til produktion af »clinker«, hvortil de samlede omkostninger udgjorde 127 532 mio. ITL.

6 Ved skrivelse af 21. januar 2000 meddelte Kommissionen de italienske myndigheder, at det forekom nødvendigt at indlede en formel undersøgelsesprocedure i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i artikel 6 i forordning nr. 659/1999. Kommissionen anførte over for myndighederne, at den koefficient, der skulle anvendes for konkurrencefaktoren, var 0,25, at antallet af nye arbejdspladser ikke var tilstrækkeligt godtgjort, og at Kommissionen derfor var af den opfattelse, at støtteprojektet gav anledning til en overskridelse af den tilladte maksimale støtteintensitet. Kommissionen anmodede derfor myndighederne om at fremkomme med supplerende elementer.

7 I begyndelsen af februar 2000 tilsendte de italienske myndigheder Kommissionen en skrivelse med de ønskede yderligere oplysninger.

8 Efter et møde mellem Kommissionen og de italienske myndigheder den 23. februar 2000 oplyste myndighederne ved skrivelse af 6. marts 2000 Kommissionen om, at de gav »deres tilladelse til en koefficient på 0,75 som konkurrencefaktor med henblik på at undgå, at der blev indledt en formel undersøgelse«.

9 Ved skrivelse af 9. marts 2000 tilsendte de italienske myndigheder Kommissionen de nye beregningsmetoder for den maksimale støtteintensitet, hvori anvendtes en koefficient på 0,75 for konkurrencefaktoren, og de fastsatte følgelig støtten til projektet til 29 176,69 mio. ITL.

10 Den 30. maj 2000 vedtog Kommissionen i henhold til artikel 4, stk. 3, i forordning nr. 659/1999 en beslutning om ikke at gøre indsigelse mod det anmeldte støtteprojekt (herefter »beslutningen«).

11 Kommissionen understregede heri, at den italienske regering ved skrivelser af 6. og 9. marts 2000 havde fuldstændiggjort sin anmeldelse, og at det fastsatte støttebeløb til fordel for sagsøgeren er 29 176,69 mio. ITL til den samlet investering skønnet til 127 532 mio. ITL, eller 15,56% i nettosubventionsækvivalent (NSÆ).

12 På grundlag af en bedømmelse af den anmeldte støtte i forhold til kriterierne i de multisektorale rammebestemmelser redegjorde Kommissionen for årsagerne til, at de faktorer, der finder anvendelse i denne sag, skal fastsættes til:

— 25% for så vidt angår den tilladte maksimale intensitet i regionen Molise

— 0,75 for faktor T under hensyn til konkurrencen på det pågældende marked

— 0,7 for faktor I (kapitalintensiteten)

— 1,2 for faktor M i forhold til regionalvirkningen af den påtænkte støtte

eller i alt 15,75% i NSÆ (25% × 0,75 × 0,7 × 1,2).

13 Da Kommissionen konstaterede, at den støtte, som Den Italienske Republik havde påtænkt at tildele sagsøgeren, således var i overensstemmelse med den tilladte maksimale støtte, erklærede den den anmeldte støtte for forenelig med fællesmarkedet i henhold til artikel 87, stk. 3, litra c), EF.

## Retsforhandlingerne og parternes påstande

14 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 11. august 2000 har sagsøgeren anlagt denne sag.

15 Ved særskilt dokument indleveret til Rettens Justitskontor den 6. november 2000 har Kommissionen rejst en formalitetsindsigelse, hvortil sagsøgeren har fremsat bemærkninger den 2. februar 2001.

16 I henhold til artikel 114, stk. 3, i Rettens procesreglement er den mundtlige forhandling blevet indledt på Kommissionens anmodning med henblik på, at der træffes afgørelse om formaliteten.

17 Parterne er fremkommet med mundtlige indlæg og har besvaret spørgsmål fra Retten under retsmødet, der blev afholdt den 25. september 2001.

18 Sagsøgeren har i stævningen nedlagt følgende påstande:

— Beslutningen annulleres alene for den del, hvori Kommissionen for »konkurrencefaktoren« har anvendt justeringsfaktoren 0,75 i stedet for faktoren 1 og derfor ikke har erklæret støtten på »29 179,69« mio. ITL for forenelig med konkurrencen.

— De retlige og faktiske præmisser, der er forbundet med den del af beslutningen, som påstås annulleret, annulleres.

— Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

— Der træffes enhver anden afgørelse efter ret og billighed.

19 Kommissionen har i forbindelse med sin formalitetsindsigelse nedlagt følgende påstande:

— Sagen afvises.

— Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

20 I sine bemærkninger vedrørende Kommissionens formalitetsindsigelse har sagsøgeren nedlagt følgende påstande:

— Formalitetsindsigelsen tages ikke til følge.

— Subsidiært henskydes behandlingen af formalitetsindsigelsen til afgørelse i forbindelse med sagens realitet.

— Kommissionen tilpligtes at betale de omkostninger, der er forbundet med formalitetsindsigelsen.

## Formaliteten

*Parternes argumenter*

21 Kommissionen har anført, at sagen skal afvises.

22 Sagsøgeren mangler for det første søgsmålsinteresse. Søgsmålet har nemlig reelt til formål at underlægge en foranstaltning, som alene skyldes den pågældende medlemsstats vilje, Rettens efterprøvelse — i denne sag de italienske myndigheders anmeldelse af en støtteforanstaltning på 29 176,69 mio. ITL.

23 Endvidere forpligter en eventuel annullation af beslutningen ikke de italienske myndigheder, og end mindre Kommissionen, til at forhøje det tilladte støttebeløb. Kommissionen har i denne forbindelse præciseret, at selv om den inden for rammerne af den formelle undersøgelsesprocedure er beføjet til at tvinge en medlemsstat til at nedsætte et støttebeløb, som medlemsstaten påtænker at tildele, har den derimod ikke nogen beføjelse til at pålægge medlemsstaten at forhøje størrelsen af den anmeldte støtte, og dette så meget desto mindre inden for rammerne af den forudgående undersøgelsesfase. Anmeldelsen af en støtte-

foranstaltning udgør således et bindende forslag fra den pågældende medlemsstat, hvorom Kommissionen alene er beføjet til at træffe en beslutning om ikke at gøre indsigelser, medmindre den indleder den formelle undersøgelsesprocedure.

24 I denne sag er valget af faktoren 0,75 som konkurrencefaktor blevet foretaget direkte af de italienske myndigheder. De italienske myndigheder har ved at vedtage denne faktor og ved dermed at nedsætte størrelsen af den påtænkte støtte ændret og erstattet det oprindeligt anmeldte støtteprojekt. Beslutningen er således blevet betinget af de italienske myndigheders beslutning om at ændre deres anmeldelse i denne henseende. Endelig har sagsøgeren ifølge Kommissionen med urette tilskrevet den valget af et faktisk og et retligt element (faktoren 0,75), der udelukkende hidrører fra den pågældende medlemsstat.

25 Det forhold, at de italienske myndigheder ved at ændre det anmeldte projekt har efterkommet angivelser fra Kommissionens tjenestegrene, er på ingen måde relevant, idet denne ændring er resultatet af et valg, som denne medlemsstat frit har foretaget. Medlemsstaten kunne have fastholdt det oprindelige projekt uændret og forsvaret sine interesser med støtte fra sagsøgeren inden for rammerne af den formelle undersøgelsesprocedure. I øvrigt havde både Den Italienske Republik og den pågældende støttemodtagende virksomhed kunnet begrunde en interesse i at anlægge et annullationssøgsmål, såfremt der blev vedtaget en delvist negativ beslutning.

26 For det andet er Kommissionen af den opfattelse, at sagsøgeren som støttemodtager ikke har søgsmålskompetence, da det drejer sig om en positiv beslutning, der ikke direkte skader sagsøgeren. Kommissionen har, idet den har henvist til Rettens dom af 17. september 1992 (sag T-138/89, NBV og NVB mod Kommissionen, Sml. II, s. 2181), understreget, at beslutningens konklusion ikke anfægtes af sagsøgeren. Endvidere udgør bedømmelserne i beslutningen vedrørende fastsættelsen af justeringsfaktoren på 0,75 under alle omstændigheder ikke den nødvendige støtte for konklusionen, da Kommissionen i intet tilfælde har kunnet give tilladelse til et støttebeløb, der var større end det af de italienske myndigheder anmeldte.

27 Endelig har Kommissionen gjort gældende, at kun de nationale retter har kompetence i denne sag, idet alene de kan efterprøve, om den foranstaltning, hvorved de administrative myndigheder har anmeldt tildelingen af støtte, er lovlig i henhold til national ret (jf. analogt Domstolens dom af 16.3.1978, sag 123/77, UNICME m.fl. mod Kommissionen, Sml. s. 845).

28 Sagsøgeren har heroverfor for det første gjort gældende, at selskabet har interesse i at anlægge sag til prøvelse af beslutningen, da det drejer sig om en ulovlig beslutning, der bygger på en fejlagtig bedømmelse af den beregningsmetode, der skal fastlægge den tilladte maksimale støtte.

29 Det forhold, at det drejer sig om en beslutning, der godkender støtten, er uden betydning i denne sag. Dels er de italienske myndigheders ændring af anmeldelsen ikke et forhold, der kan begrunde, at beslutningen er unddraget enhver form for legalitetskontrol (jf. Rettens dom af 25.3.1999, sag T-102/96, Gencor mod Kommissionen, Sml. II, s. 753, præmis 45). Navnlig fremgår det af retspraksis, at det tilkommer Retten at kontrollere, om Kommissionen har overholdt de retningslinjer, den selv har fastsat i en meddelelse (Rettens dom af 12.12.1996, sag T-380/94, AKT mod Kommissionen, Sml. II, s. 2169, præmis 57). Dels ville sagsøgeren i tilfælde af annullation have midlerne til fra de italienske myndigheder at opnå en forhøjelse af støtten, der svarer til det oprindeligt påtænkte beløb, efter en beslutning fra Kommissionen, der er i overensstemmelse med Rettens dom. Der kunne således ved en ændring af den plankontrakt, der er indgået med de kompetente myndigheder — efter vedtagelsen af beslutningen — indsættes en klausul, hvorved det udtrykkeligt blev bestemt, at den oprindeligt påtænkte nedsættelse af støttebeløbet alene var midlertidig i afventning af afgørelsen af den foreliggende sag.

30 Hvad angår argumentet om, at de italienske myndigheder selv havde besluttet at ændre støttebeløbet for at undgå, at den formelle undersøgelsesprocedure blev indledt, er det uden relevans. En tilbundsgående undersøgelse havde under hensyn

til den objektive karakter af bedømmelsen vedrørende den gældende justeringsfaktor været nyttig, således at der ikke var nogen grund til at indlede den formelle undersøgelsesprocedure.

31 For det andet er sagsøgeren af den opfattelse, at selskabet har søgsmålskompetence og har bestridt argumentet om, at det ikke er direkte berørt af beslutningen. Beslutningen påfører sagsøgeren en væsentlig skade, i det omfang den alene erklærer støtten for forenelig med fællesmarkedet for et beløb, der er mindre end det oprindeligt påtænkte. Situationen er dermed bestemt anderledes end situationen i dommen i sagen NBV og NVB mod Kommissionen, hvori den anfægtede begrundelse ikke udgjorde den nødvendige støtte for konklusionen.

32 Endelig har sagsøgeren gjort gældende, at et sagsanlæg ved de nationale retter er helt uhensigtmæssigt, da den nationale ret ifølge fast retspraksis er bundet af Kommissionens beslutning, således at det er umuligt for støttemodtageren at anfægte beslutningens lovlighed (Domstolens dom af 9.3.1994, sag C-188/92, TWD Textilwerke Deggendorf, Sml. I, s. 833).

*Rettens bemærkninger*

33 Det bemærkes, at et annullationssøgsmål anlagt af en fysisk eller juridisk person kun kan antages til realitetsbehandling, såfremt sagsøgeren har interesse i, at den anfægtede retsakt annulleres (jf. bl.a. dommen i sagen NBV og NVB mod Kommissionen, præmis 33, og i sagen Gencor mod Kommissionen, præmis 40)

34 I denne sag skal det bemærkes, at sagsøgeren ikke har anfægtet beslutningens konklusion, hvorved Kommissionen — på grundlag af de italienske myndigheders anmeldelse af den individuelle projektstøtte — efter en forudgående undersøgelse og i henhold til artikel 4, stk. 3, i forordning nr. 659/1999 har erklæret denne foranstaltning for forenelig med fællesmarkedet i henhold til artikel 87, stk. 3, litra c), EF. Sagsøgeren har derimod påstået annullation af beslutningen, alene for så vidt Kommissionen har anvendt justeringsfaktoren 0,75 for konkurrencefaktoren i stedet for faktoren 1 og dermed ikke har erklæret støtten på 29 176,69 mio. ITL for forenelig med konkurrencen.

35 Det skal herefter afgøres, om sagsøgeren som modtager af individuel støtte, der rettidigt er anmeldt af den pågældende medlemsstat i henhold til artikel 2, stk. 1, i forordning nr. 659/1999, gyldigt kan anfægte begrundelsen for beslutningen, hvorved Kommissionen efter den forudgående undersøgelse har erklæret ikke at gøre indsigelser over for den planlagte støtte, uden at anfægte beslutningens konklusion.

36 Det skal i denne forbindelse bemærkes, at ifølge fast retspraksis er det alene de retsakter, der har bindende retsvirkninger, som kan berøre sagsøgerens interesser gennem en væsentlig ændring af hans retsstilling, der kan gøres til genstand for et annullationssøgsmål (Domstolens dom af 31.3.1998, forenede sager C-68/94 og C-30/95, Frankrig m.fl. mod Kommissionen, Sml. I, s. 1375, præmis 62, og Rettens dom af 22.3.2000, forenede sager T-125/97 og T-127/97, Coca-Cola mod Kommissionen, Sml. II, s. 1733, præmis 77).

37 Ved afgørelsen af, om en retsakt eller en beslutning har sådanne virkninger, skal der lægges vægt på indholdet (dommen i sagen Frankrig m.fl. mod Kommissionen, præmis 63, og dommen i sagen Coca-Cola mod Kommissionen, præmis 78).

38 Det følger navnlig heraf, at det forhold, at beslutningen erklærer, at den anmeldte støtte er forenelig med fællesmarkedet, og således i princippet ikke er bebyrdende for sagsøgeren, ikke i sig selv fritager Retten for at undersøge, om Kommissionens bedømmelse af, at det pågældende marked er præget af vigende efterspørgsel, hvilket fastlægger faktoren 0,75 for »konkurrencefaktoren«, har bindende retsvirkninger, som kan berøre sagsøgerens interesser (jf. analogt dommen i sagen Coca-Cola mod Kommissionen, præmis 79).

39 Det bemærkes herved for det første, at inden for rammerne af bedømmelsen af, om en støtteforanstaltning, der er omfattet af de multisektorale rammebestemmelser, er forenelig med fællesmarkedet, følger fastsættelsen af den gældende justeringsfaktor for konkurrencen af en analyse af markedets struktur og konjunktur, som det tilkommer Kommissionen at foretage på tidspunktet for vedtagelsen af dens beslutning på grundlag af de objektive kriterier, der er redegjort for i de multisektorale rammebestemmelser (jf. ovenfor, præmis 4).

40 I øvrigt kan Kommissionens bedømmelse af den specifikt gældende faktor — i det omfang den tilladte maksimale støtteintensitet fastsættes på grundlag af den beregningsmetode, der bl.a. består af en justeringsfaktor for konkurrencen — medføre bindende retsvirkninger, for så vidt som den er afgørende for størrelsen af den støtte, der kan erklæres for forenelig med fællesmarkedet.

41 Virkningerne af en sådan bedømmelse kan imidlertid ikke anses for at berøre interesserne hos den virksomhed, der modtager støtten, når den tilladte maksimale støtteintensitet ved afslutningen af den af Kommissionen foretagne forudgående undersøgelse bliver større eller lig med størrelsen af den støtte, som den pågældende medlemsstat har anmeldt. I dette tilfælde er den støtte, som

medlemsstaten planlægger at tildele den støttemodtagende virksomhed, nødvendigvis erklæret forenelig med fællesmarkedet, idet den svarer til betingelserne for anvendelse af de multisektorale rammebestemmelser.

42 Det må derfor fastslås, at den bedømmelse, som Kommissionen har foretaget i beslutningen vedrørende de gældende justeringsfaktorer for bl.a. konkurrencen, har ført den til at fastsætte en tilladt maksimal støtteintensitet (15,57% i NSÆ), der er højere end den anmeldte støtteintensitet (15,56% i NSÆ). Da Kommissionen derfor har erklæret den anmeldte støtte for forenelig med fællesmarkedet, skader bedømmelsen, hvorefter den gældende justeringsfaktor for konkurrencen er 0,75, ikke i sig selv sagsøgerens interesser.

43 Denne konklusion afkræftes ikke af det forhold, at de italienske myndigheder under den forudgående undersøgelsesfase har ændret den oprindelige anmeldelse ved at bestemme, at sagsøgeren skal tildeles en støtte på 29 176,69 mio. ITL i stedet for 46 312,2 mio. ITL, for at fjerne Kommissionens tvivl med hensyn til det anmeldte projekts forenelighed med fællesmarkedet.

44 Det er, for så vidt som de italienske myndigheders ændring af anmeldelsen har til formål at besvare den tvivl, som Kommissionen hævdede, og som kunne begrunde indledningen af den formelle undersøgelsesprocedure i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i artikel 4 i forordning nr. 659/1999 (jf. Domstolens dom af 20.3.1984, sag 84/82, Tyskland mod Kommissionen, Sml. s. 1451, præmis 14 og 17), tilstrækkeligt at fastslå, at sagsøgeren i denne sag ikke har nedlagt påstand om annullation af beslutningen med henblik på at sikre overholdelsen af de proceduregarantier, der er fastsat i artikel 6 i forordning nr. 659/1999 til fordel for de berørte parter i tilfælde af indledning af denne formelle procedure. Kommissionen har i sit indlæg vedrørende formalitetindsigelsen gjort gældende, at der derimod ikke var noget grundlag for at indlede denne procedure i forhold til det projekt, som den italienske regering oprindeligt havde anmeldt.

45 Det kan derfor ikke antages, at sagsøgeren, i det omfang selskabet ikke har anført, at den manglende indledning af den formelle undersøgelsesprocedure har skadet det, har interesse i at anlægge sag til prøvelse af beslutningen med den begrundelse, at sagsøgeren — som en virksomhed, der ville drage fordel af støtten — var en berørt part (Domstolens dom af 14.11.1984, sag 323/82, Intermills mod Kommissionen, Sml. s. 3809, præmis 16), og som i tilfælde af procedurens indledning dermed havde ret til at fremsætte bemærkninger til Kommissionen, for så vidt angår bl.a. konkurrencen på markedet.

46 Endelig medfører annullationen, i modsætning til det af sagsøgeren påståede, af den anfægtede konstatering vedrørende den gældende justeringsfaktor for konkurrencen ikke i sig selv udbetaling af en højere støtte end den støtte, der var genstand for beslutningen. En forhøjelse af støttebeløbet forudsætter, dels at de italienske myndigheder har besluttet at planlægge en ny støtteforanstaltning og indgive en ny anmeldelse til Kommissionen, dels at Kommissionen derefter erklærer dette nye støtteprojekt for foreneligt med fællesmarkedet. En annullation af beslutningen er dermed ikke en garanti for, at de italienske myndigheder udbetaler et yderligere beløb til sagsøgeren.

47 Beslutningen foregriber ikke — uafhængigt af den foreliggende sags udfald — de italienske myndigheders mulighed for at anmelde at projekt, der har til formål at indføre en ny støtteforanstaltning til fordel for sagsøgeren eller at ændre i den allerede bevilligede støtte til sagsøgeren. Det fremgår således af retspraksis, at sagsøgeren, såfremt Kommissionen vedtager en beslutning, der helt eller delvis er afvisende over for et sådant projekt, som en virksomhed, der modtager støtte, der er individuelt fastsat, har ret til at anlægge et annullationssøgsmål (jf. Domstolens dom af 17.9.1980, sag 730/79, Philip Morris Holland mod Kommissionen, Sml. s. 2671, præmis 5, dommen i sagen Intermills mod Kommissionen, præmis 5, og Textilwerke Deggendorf-dommen, præmis 24).

48 Hvad angår argumentet om, at der ikke foreligger effektive nationale retsmidler, er det tilstrækkeligt at bemærke, at en sådan omstændighed, såfremt den anses for at foreligge, ikke kan begrunde en fortolkningsbetinget ændring i den søgsmålsordning, der er fastlagt i traktaten (Domstolens kendelse af 23.11.1995, sag C-10/95 P, Asocarne mod Rådet, Sml I, s. 4149, præmis 26, og Rettens dom af 22.2.2000, sag T-138/98, ACAV m.fl. mod Rådet, Sml. II, s. 341, præmis 68). Såfremt det i øvrigt antages, at Den Italienske Republik har tilsidesat sine kontraktmæssige forpligtelser over for sagsøgeren, navnlig for så vidt angår størrelsen af den anmeldte støtte, er afgørelsen af den foreliggende tvist ikke til hinder for, at der anlægges sag ved den nationale ret med henblik på at efterprøve, om de nationale administrative myndigheders adfærd er i overensstemmelse med national ret.

49 På baggrund af ovenstående bør sagen afvises på grund af sagsøgerens manglende søgsmålsinteresse.

## Sagens omkostninger

50 Ifølge artikel 87, stk. 2, første afsnit, i Rettens procesreglement pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Da sagsøgeren har tabt sagen, bør det pålægges selskabet at betale sagens omkostninger i overensstemmelse med Kommissionens påstand herom.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RETTEN (Første Udvidede Afdeling)

1) **Sagen afvises.**

2) **Nuove Industrie Molisane Srl betaler sagens omkostninger.**

Vesterdorf Vilaras Pirrung

Meij Forwood

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 30. januar 2002.

H. Jung B. Vesterdorf

Justitssekretær Præsident